

1.

Η ζωή τής είχε κάνει φάρσα.

Όπως στο τραγούδι της Αλάνις Μορισέτ «Isn't it ironic? Don't you think?», που σιγοτραγουδούσε η Λιβ Μορέτι.

Γι' αυτό κατέβαινε τώρα τη λεωφόρο Κόνγκεβαϊ μέσα στο μπλε Φορντ Μοντέο, με τη σειρήνα στην οροφή να ουρλιάζει. Ως αρχιφύλακας του Τμήματος Ανθρωποκτονιών ήταν ντυμένη με πολιτικά όπως και ο συνεργάτης της, που καθόταν δίπλα της στη θέση του οδηγού.

–Μια χαρά θα τα πας. Ηρέμησε και δες τι θα κάνω τώρα.

Ακούμπησε τα χοντρά του δάχτυλα στον έναν της μηρό με ένα πλατύ χαμόγελο. Τρελαινόταν να την πειράζει. Ειδικά όταν υπήρχε ένταση.

Η Λιβ ανταπέδωσε το πείραγμα δείχνοντας το πίσινγκ στη μέση της γλώσσας της. Ο Όλε, που ήταν λίγο πιο μεγάλος στην ηλικία, έσκασε στα γέλια και το χέρι του εξαφανίστηκε από τον μηρό της.

–*«It's like rain on your wedding day, it's a free ride, when you've already paid»* συνέχισε να τραγουδάει από μέσα της η Λιβ, ενώ ο Όλε έστριβε αριστερά στον δρόμο για το μικρό λιμάνι.

Η ζωή της θα μπορούσε να περιγραφεί με λίγα λόγια –και τη συντομία την προτιμούσε και η Λιβ– ως εξής: είχε γεννηθεί και μεγαλώσει χωρίς αδέρφια στο προάστιο Εσπεργκέρντε, σε

μια υπέροχη βίλα δίπλα στον πορθμό Έρεσουν. Η μητέρα της ήταν νοικοκυρά, σύζυγος διευθυντή εταιρείας, με ροπή προς τα ισχυρά ηρεμιστικά, Βάλιουμ, Στεσολίντ, οτιδήποτε, που τα κατέβαζε με αλκοόλ πριν τις δέκα το πρωί. Τον πατέρα της τον πιάσανε να κλέβει από την ίδια του την εταιρεία. Του ρίξαν φυλάκιση τέσσερα χρόνια, όμως μάλλον δεν τον βοήθησε, γιατί όταν αποφυλακίστηκε ξανάρχισε τα ίδια και τώρα τον είχανε πάλι μέσα για κατάχρηση και απάτη.

Ωστόσο ο πατέρας της ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να περάσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στο όνομα της γυναίκας του, και ακόμα και στο δικό της όνομα – κάτι που η Λιβ ανακάλυψε όταν ενηλικιώθηκε. Στην αρχή δεν πείραξε τα χρήματα, για να τα ξοδέψει τουλάχιστον σε κάτι της προκοπής, και μερικά χρόνια αργότερα αγόρασε μια μεγάλη βίλα στην οδό Νόρντρε Στράντβαϊ με πανοραμική θέα το κάστρο του Κρόνμποργκ¹ – μόλις είχε μπει στη Σχολή Αστυνομικών.

Το ότι εκείνη, που είχε το ίδιο επίθετο με έναν πρώην αρχιμαφιόζο της Νέας Υόρκης της δεκαετίας του '30, και στην εφηβεία της ανήκε στους αναρχικούς και στους καταληψίες σπιτιών, κατέληξε να γίνει όργανο του νόμου και της τάξης και να υποδεικνύει στους άλλους τι είναι σωστό και τι λάθος, ήταν μια παράξενη ειρωνεία της τύχης.

Τότε η μητέρα της την είχε απειλήσει να της κόψει την καθημέρα.

–Αυτό δεν θα μας το κάνεις! της φώναξε· αντίθετα, σε μία από τις σπάνιες επισκέψεις της στη φυλακή, ο πατέρας της είχε σκάσει στα γέλια και γελούσε για πολλή ώρα, όταν η Λιβ του ανακοίνωσε τα σχέδιά της για το μέλλον.

¹ Kronborg Slot: Το κάστρο όπου, σύμφωνα με τον Σαίξπηρ, ζούσε ο πρίγκιπας Άμλετ. Βρίσκεται στο Χελσενγκέρ της Δανίας, βόρεια της Κοπεγχάγης. (Σ.τ.Μ.)

Όμως η απόφασή της βγήκε σωστή, και πέντε χρόνια τώρα υπηρετούσε στην Αστυνομία του Βόρειου Σγιέλαν στο Χελσενγκέρ, τα τελευταία τρία με συνεργάτη τον Όλε. Είχαν δουλέψει μαζί και πριν από τις αλλαγές που έγιναν στην αστυνομία το 2007, όταν ακόμη στο Εγκλημάτων κατά Ζωής ο προϊστάμενός σου ήταν «*επιθεωρητής-του-Εγκλημάτων-κατά-Ζωής*» και εσύ ο ίδιος ήσουν «*αρχιφύλακας-του-Εγκλημάτων-κατά-Ζωής*». Μετά τις αλλαγές όλοι έγιναν απλώς αρχιφύλακες και επιθεωρητές, το τμήμα βαφτίστηκε Τμήμα Ανθρωποκτονιών και το δικό τους «μαγαζί» ήταν η «επικίνδυνη εγκληματικότητα», δηλαδή με απλά λόγια φόντοι, σοβαρές περιπτώσεις ληστείας και τώρα μια πιθανή απαγωγή.

–Πόσο βέβαιοι μπορούμε να είμαστε ότι η Σεσίλιε είναι στο καράβι; ρώτησε τον συνάδελφό της.

Ο Όλε σήκωσε τους ώμους.

–Καθόλου. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι μια υπάλληλος ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρη ότι είδε αυτό το διάσημο κοριτσάκι, που εξαφανίστηκε, μαζί με έναν άντρα από τριάντα ως σαράντα ετών. Την αναγνώρισε αμέσως από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Πέρα από αυτό, ο άντρας έδειχνε νευρικός και αυτό την έκανε να πονηρευτεί. Όταν εμείς δώσαμε σήμα στην Αστυνομία του Χέλσινγκμποργκ² και ανέλαβαν δράση τσεκάροντας όλους τους επιβάτες που κατέβαιναν από το φέρι μποτ, ο τύπος κλείστηκε με το κορίτσι σε μια τουαλέτα. Και μόνο σε μας θέλει να μιλήσει.

–Σε μας, δηλαδή σε μας τους δύο ή στην Αστυνομία του Βόρειου Σγιέλαν;

–Σε μας τους δύο, είπε κοφτά ο Όλε.

2 Helsingborg: Πόλη της Σουηδίας, απέναντι από τη δανική πόλη Χελσενγκέρ. (Σ.τ.Μ.)

Όπως και η Λιβ, έτσι κι εκείνος σίγουρα θα είχε απορήσει που ο τύπος είχε ζητήσει ειδικά αυτούς, αλλά δεν είχε μάλλον διάθεση να εμβαθύνει περισσότερο· αντί γι' αυτό είπε:

–Είναι πολύ επικίνδυνη υπόθεση και πρέπει να δράσουμε «άκρως προσεκτικά», όπως λέει και ο αφεντικούλης μας ο επιθεωρητής Χάουσκοου. Στη Σεσίλιε δεν πρέπει να συμβεί το παραμικρό, είναι το χαϊδεμένο των ΜΜΕ.

Τα δάχτυλα του Όλε σχημάτισαν εισαγωγικά στον αέρα στη λέξη «χαϊδεμένο».

Μετά συνέχισε:

–Θα τη βγάλουμε από τον κωλοκαμπινέ και θα την πάμε σπίτι της, στους γονείς της.

Η Λιβ κρυφογέλασε. Ήξερε καλά τον συνεργάτη της. Πάντα του άρεσε να προκαλεί τους άλλους μιλώντας για τουαλέτες και αποχωρητήρια.

–Ελήφθη, όβερ, του είπε, και χαιρέτησε στρατιωτικά.

Ο Όλε είχε δίκιο. Θα ήταν τέλεια να γυρίσουν το κορίτσι πίσω στους γονείς του. Το εικοσιτετράωρο που είχαν περάσει όλοι στο Ανθρωποκτονιών ήταν άσ' τα να πάνε. Όλοι ήξεραν πως, όταν εξαφανίζεται ένα παιδί, οι πρώτες πέντε έξι ώρες είναι οι πιο σημαντικές αν θέλεις να το βρεις ζωντανό, αλλά τώρα είχαν συμπληρωθεί πάνω από είκοσι πέντε ώρες απ' τη στιγμή που η εντεκάχρονη τραγουδίστρια Σεσίλιε Γιούνγκε Λάρσεν άφησε τη βίλα τους στην κωμόπολη Εσπεργκέρντε, χαιρέτησε τη μητέρα της κι έφυγε για το σχολείο με το ποδήλατό της – χωρίς να επιστρέψει. Δεν την είχε δει κανείς και η έρευνά τους δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, ούτε καν μία ένδειξη, παρόλο που δούλευαν όλη τη νύχτα. Αλλά με το τηλεφώνημα που έλαβαν από το φέρι μποτ φάνηκε επιτέλους ότι κάτι πήγαινε να γίνει.

Το αμάξι πέρασε το κτίριο του σταθμού, όπου το τέρμα του προαστιακού σιδηροδρόμου συνδεόταν μέσω ενός μεγάλου γυά-

λινου διαδρόμου με τα φέρι μποτ που έρχονταν στο λιμάνι. Η Λιβ θυμόταν το παλιό λιμάνι των φέρι μποτ, το ημικυκλικό του κτίριο με τις τεράστιες τζαμαρίες που έβλεπαν στη θάλασσα και με τη χάλκινη επίστρωση στη μεγάλη ημικυκλική στέγη. Θύμιζε τμήμα πλοίου, σκεφτόταν τότε με την παιδική της φαντασία. Μετά δυστυχώς το γκρέμισαν, στα μέσα της δεκαετίας του '90, όταν ήρθε και καρφώθηκε πάνω του το εκπαιδευτικό πλοίο *Δα-νία*. Πολύς κόσμος αγαπούσε εκείνο το παλιό λιμάνι.

Όταν η Λιβ και ο Όλε επιβιβάστηκαν στο μικρό φέρι μποτ κατευθύνθηκαν αμέσως στο εστιατόριο Οράιζον στον δεύτερο όροφο. Η Λιβ παράγγειλε καφέ, ενώ ο Όλε ζήτησε ένα χοτ ντογκ απ' όλα.

–Δεν έχουμε, όμως μπορώ να σας προσφέρω ένα Grab & Go, τιτίβισε το ξανθό γυμνασιοκόριτσο πίσω από τη γυάλινη προθήκη.

Ο Όλε την κοίταξε σαν χαμένος.

–Είναι κρουασάν ή ψωμάκι με μπέικον και τυρί, ή ένα πολύσπορο ψωμάκι με τυρί, και μετά χυμό ή γιαούρτι ή φρούτο.

–Φτιάξ' του το με απ' όλα και δώσ' του και μια μπίρα από το Κονγκό, είπε γελώντας η Λιβ, ενώ ο Όλε παραπονοιόταν που δεν μπορούσε να παραγγείλει κάτι τόσο απλό όπως ψόφιο ινδιάνο σε κανό.

Τελικά ο Όλε συμβιβάστηκε με καφέ και χτεσινή πίτσα, και καθώς είχαν περάσει όλη τη νύχτα άγρυπνοι σαν κουκουβάγιες, λίγη καφεΐνη ήταν ό,τι έπρεπε. Η Λιβ βεβαιώθηκε ότι το σώμα της συμφωνούσε, αμέσως μόλις ένωσε τον καφέ να την πίνει. Σκέφτηκε τα κορίτσια της, που είχαν κοιμηθεί στον πατέρα τους, και αναρωτήθηκε αν η μικρή είχε θυμηθεί να πάρει το λαγουδάκι της από τον βρεφονηπιακό.

–Αυτή η κωλογέφυρα του Έρεσουν φταίει για όλα, συνέχισε τον μονόλογό του ο Όλε. Αν δεν την είχανε χτίσει, το Χελσεν-

γκέρ θα συνέχιζε να βγάξει χρήμα με ουρά από τους μπεκρούλιακες τους γείτονές μας, και τα φέρι μποτ θα έρχονταν πριν από τις εννιά το πρωί, φίσκα από Σουηδούς που θα κάπνιζαν σαν φουγάρα, θα ήταν τύφλα στο μεθύσι και θα 'χαν δυο τρία λουκάνικα στο στόμα.³ Κρίμα, σου λέω, κρίμα. Ένας ολόκληρος πολιτισμός χάνεται.

Την ίδια στιγμή η σειρήνα του караβιού σφύριξε, άρα έπιαναν λιμάνι στο Χέλσινγκμποργκ, και η Λιβ άρχισε να κατεβαίνει προς την έξοδο νιώθοντας σιωπηλά ευγνωμοσύνη. Συμπαθούσε πολύ τον Όλε αλλά, να πάρει, δεν έβαζε γλώσσα μέσα του.

Στο λιμάνι του Χέλσινγκμποργκ ήταν αγκυροβολημένο το Άμλετ, το φέρι μποτ της εταιρείας Σκάντλαϊνς, και περίμενε με τέσσερα σουηδικά περιπολικά παρκαρισμένα στην πλατεία μπροστά του. Η περιοχή ήταν αποκλεισμένη και οι αστυνομικοί έσπευδαν να απομακρύνουν τους περίεργους.

Η Λιβ στριφογύριζε ένα τσιγάρο ανάμεσα στα δάχτυλά της χωρίς να το ανάβει, ενώ παρατηρούσε το σκηνικό. Άνθρωποι που είχαν βγάλει βόλτα τα σκυλιά τους τέντωναν τον λαιμό τους για να δουν.

–Μμμ, έκανε.

Ο Όλε την κοίταξε.

–Τι; Προαίσθημα; ρώτησε.

Η Λιβ ακούμπησε το τσιγάρο στα χείλη της και το άναψε.

–Κάτι τέτοιο.

–Ω ρε γαμώτο, πάντα μου τη σπάνε τα προαισθήματά σου, το ξέρεις;

–Ναι; Γιατί;

3 Στη Σουηδία, αντίθετα με τη Δανία, το κράτος έχει μονοπώλιο στο αλκοόλ. Επίσης το κάπνισμα στον δρόμο απαγορεύεται, κάτι που ωθεί πολλούς Σουηδούς τουρίστες να κάνουν εκδρομές στη Δανία, όπου το αλκοόλ και το κάπνισμα επιτρέπονται. (Σ.τ.Μ.)

–Γιατί είσαι γρουσουζα. Και βγάλε αυτό το μαραφέτι από το στόμα, εδώ είναι Σουηδία. Εδώ δεν επιτρέπεται απολύτως τίποτα.

–Ενώ αντίθετα στη Δανία το μόνο που επιτρέπεται είναι να σου τα απαγορεύουν όλα, είτε γελώντας η Λιβ και έπαιξε λίγο το τσιγάρο στα χείλη της, ενώ ο Όλε έκανε μια αποδοκιμαστική γκριμάτσα. Μετά από μια δυο τζούρες στη ζούλα το έσβησε με την άκρη της μπότας της και κατευθύνθηκε με γοργά βήματα προς έναν Σουηδό συνάδελφο που καθόταν στο αμάξι με την πόρτα ανοιχτή. Όταν τους είδε, πετάχτηκε έξω. Ο Όλε του έδωσε το χέρι.

–Όλε Χάνσεν, Αστυνομία του Χελσενγκέρ.

Ο Όλε επέμενε να λέει πάντα «Αστυνομία του Χελσενγκέρ».

–Λιβ Μορέτι, Αστυνομία του Βόρειου Σγιέλαν.

Η Λιβ έδωσε κι εκείνη το χέρι της σε χειραψία.

–Ίσακσον. Ο Σουηδός αστυνομικός την κοίταξε με ένα παράξενο χαμόγελο. Μορέτι; Σαν τον γνωστό Μορέτι;

Η Λιβ σήκωσε ενοχλημένη τα φρύδια.

–Ναι, σαν τον Γκουαρίνο «Γουίλι» Μορέτι, είπε και συνέχισε κοφτά: Τι έχουμε;

Ο Ίσακσον την κοίταξε σαν χαμένος.

–Άντρας γύρω στα σαράντα πέντε, φαίνεται Δανός, και έχει κλειστεί στην αντρική τουαλέτα στην πρύμνη, απάντησε προσπαθώντας να μιλήσει κάπως δανέζικα, όπως τουλάχιστον τα φανταζόταν εκείνος.

–Είναι οπλισμένος; ρώτησε η Λιβ, βγάζοντας το κοντό μαύρο δερμάτινο μπουφάν της για να βάλει το βαρύ αλεξίσφαιρο γιλέκο που της έδωσε ο Σουηδός συνάδελφος. Μετά ίσιωσε το μαλακό καφετί αντρικό καπέλο που φορούσε πάντα στα χρυσαφένια μαλλιά της.

–Έτσι λέει.

–Όταν του απευθύνεστε, τι σας απαντά;

–Ότι θα τινάξει τα μυαλά της μικρής στον αέρα, αν τολμήσει

κανείς να τον πλησιάσει. Μόνο με σας θέλει να μιλήσει. Ζήτησε επιτούτου να του φέρουν τη Λιβ και τον Όλε από την Αστυνομία του Χελσενγκέρ.

–Ναι, το ξέρουμε, είπε κοφτά ο Όλε. Δηλαδή μάλλον έχει κάποιο πυροβόλο όπλο, πιστόλι ή κάτι τέτοιο. Κανένα όνομα έχετε; Όνομα – πανη; ρώτησε ο Όλε λέγοντας την τελευταία λέξη στα σουηδικά.

–Λαρς, απάντησε ο Σουηδός. Τον ξέρετε;

–Επίθετο δεν έχει;

Ο Ίσακσον κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

–Και το κορίτσι;

–Είναι μέσα μαζί του.

–Την ακούσατε να φωνάζει, να κλαίει;

–Όχι, τίποτα. Τσιμουδιά.

–Της μιλήσατε;

–Όχι.

–Ναι, αλλά είστε σίγουροι ότι είναι μαζί του; Το ξέρετε ότι είναι εκεί η μικρή;

Η φωνή του Όλε ακούστηκε πιο δυνατή, απ' τον εκνευρισμό.

–Ναι, απόλυτα σίγουροι. Οι μάρτυρες είπαν ότι τράβηξε τη μικρή μαζί του.

Η Λιβ κοίταξε τον συνεργάτη της, που είχε φορέσει κι εκείνος το αλεξίσφαιρο γιλέκο του και είχε σηκώσει τα μανίκια του γκριζου πουκαμίσου του, που κάποτε ίσως ήταν καφετί.

–Και το φέρι μποτ εκκενώθηκε; συνέχισε εκείνος.

–Ναι, και έρχονται όπου να 'ναι οι Ειδικές Δυνάμεις, απάντησε ο Σουηδός.

–Το μόνο που θέλουμε είναι να πάμε το κορίτσι στο σπίτι του. Ζωντανό, μούγκρισε αποδοκμαστικά ο Όλε προσπαθώντας να κάνει την προφορά του σουηδική – ωστόσο ακούστηκε περισσότερο σαν τη διάλεκτο του νησιού Μπορνχόλμ.

Η Λιβ ήξερε ότι ο Όλε δεν είχε σε μεγάλη υπόληψη τις Ειδικές Δυνάμεις, που ορμούσαν σαν τον πράκτορα 007 και πυροβολούσαν στα τυφλά γύρω τους μέχρι να δουν τον απαγωγέα πεσμένο στο πάτωμα, μες στα αίματα. Οι απόκληροι της κοινωνίας, όπως πίστευε ο Όλε, εκείνοι που για κάποιο λόγο βρέθηκαν σε μια δύσκολη κατάσταση και μες στην απόγνωσή τους έκαναν κάποια εγκληματική πράξη, χρειάζονταν βοήθεια και όχι να τους γεμίσουν κουμπότρυπες. Πίσω από κάθε εγκληματία κρυβόταν πάντα ένας άνθρωπος.

Ήταν μία από τις καλές πλευρές του, σκεφτόταν η Λιβ. Και δεν είχε και λίγες.

—Πρέπει πρώτα να σιγουρευτούμε ότι το κορίτσι είναι καλά, του είπε. Ίσως να την ηρεμήσουμε λίγο. Αν, βέβαια, είναι εκεί μέσα, ψιθύρισε.

Ο Όλε έγνεψε καταφατικά, όλος ένταση.

—Θα μπορούμε μέσα, είπε στον Σουηδό συνάδελφο.

Μπήκαν μαζί στο *Άμλετ*, όπου θαρρείς κι ο αέρας είχε νεκρωθεί. Ο φλοίσβος του νερού ακουγόταν απ' έξω και ο ήχος του έφτανε ως αυτούς μεταλλικός, όπως όλα πάνω στο καράβι. Όλα ήταν μεταλλικά, βαμμένα με άσπρη και μαύρη μπογιά. Σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν ατμόσφαιρα είχαν κρεμάσει κάνα δυο παλιές φωτογραφίες του φέρι μποτ στους τοίχους. Οι αστυνομικοί συνέχισαν μέσα από το μπιστρό με το παρκέ, απ' το εστιατόριο σελφ σέρβις με τα φρούτα, τα ψάρια και τα κρεατικά σε πιατέλες. Εδώ άλλαζε η διακόσμηση στους τοίχους, έδινε τη θέση της σε πόστερ με πίνακες, και γενικά ήταν ψυχρή και σκανδιναβική.

Προχώρησαν αργά αργά στον διάδρομο, μέχρι που έφτασαν σε μια κλειστή πόρτα όπου είχε ταμπουρωθεί ο τύπος με το κορίτσι. Ο Όλε και η Λιβ είχαν βγάλει και οι δύο τα πιστόλια τους και τα κρατούσαν μπροστά τους. Δύο Σουηδοί αστυνομικοί στέκονταν πιο πίσω και περίμεναν.

Η Λιβ ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο δίπλα στην πόρτα της τουαλέτας. Ο Όλε στάθηκε στην απέναντι πλευρά.

–Λαρς; φώναξε η Λιβ.

Δεν πήρε απάντηση.

–Λαρς; Είμαστε από τη δανική αστυνομία, συνέχισε ο Όλε. Ξέρουμε ότι είσαι μέσα. Δεν θέλουμε να σου κάνουμε κακό. Μόνο να μιλήσουμε μαζί σου. Είσαι εκεί; Μίλα μας!

–Λαρς, μόνο εγώ και ο Όλε είμαστε εδώ. Λέγομαι Λιβ. Θέλουμε να σε βοηθήσουμε. Εσύ δεν μας φώναξεις;

–Θα τινάξω τα μυαλά της μικρής στον αέρα αν μπειτε, ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή από μέσα. Η απόγνωση στην τρεμάμενη φωνή του φαινόταν ξεκάθαρα.

–Δεν χρειάζεται να πάθει κανείς τίποτα, Λαρς. Αυτό προσπαθούμε να αποφύγουμε. Όμως οι Σουηδοί έχουν στείλει τις ειδικές τους δυνάμεις, και σε λίγο θα έρθουν και θα σε κάνουν μπογιά για το φέρι μποτ αν δεν μιλήσεις μαζί μας τώρα.

Η Λιβ κοίταξε τον συνεργάτη της με γουρλωμένα μάτια, αυτός σήκωσε τους ώμους. Ο Όλε είχε τις δικές του μεθόδους.

–Πες μας μόνο αν το κορίτσι είναι καλά! φώναξε εκείνη. Να μπορούμε μέσα να τη δούμε;

Ακούστηκε ένα κλικ, και το χερούλι της πόρτας γύρισε, η πόρτα μισάνοιξε.

–Άοπλοι, ακούστηκε η φωνή του Λαρς.

–Άσε, θα πάω εγώ, ψιθύρισε ο Όλε και έβγαλε τη θήκη του πιστολιού του. Μετά πήρε το πιστόλι του και το έχωσε στη ζώνη του πίσω στην πλάτη.

–Τι πας να κάνεις; ψιθύρισε η Λιβ. Μην κάνεις καμιά μαλακία, Όλε, σε παρακαλώ!

–Βασίσου πάνω μου, της είπε και της έριξε ένα βλέμμα που εκείνη το ήξερε απ' έξω και ανακατωτά. Αυτό που θα έκανε εκείνος η ίδια δεν θα τολμούσε να το κάνει ποτέ.

Ο Όλε έπιασε το στρογγυλό πόμολο της πόρτας και η Λιβ τον άκουσε να παίρνει βαθιά ανάσα. Μετά μήςκε.

Εκείνη κόλλησε το κεφάλι της στον τοίχο και αφουγκράστηκε.

Από μέσα άκουγε τον Όλε να διαπραγματεύεται. Οι φωνές έδειχναν μεγάλο εκνευρισμό. Ναρκομανής, σκέφτηκε η Λιβ, όταν άκουσε τον τύπο να ζητάει μια ένεση ηρωίνης για να τους δώσει το κορίτσι. Πήρε βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Οι ναρκομανείς ήταν οι χειρότεροι. Τελείως απρόβλεπτοι.

Μετά απλώθηκε σιωπή, που την ακολούθησαν δυνατές φωνές. Φωνές από τον απαγωγέα, φωνές από τον Όλε, κραυγές από το κορίτσι.

Το αίμα της Λιβ είχε παγώσει. Τι διάολο γινόταν εκεί μέσα;

Την ίδια στιγμή άκουσε μια πιστολιά, και η καρδιά της σταμάτησε.

Λίγα μόλις δευτερόλεπτα μετά έδινε μια κλοτσιά στην πόρτα και έμπαινε μέσα. Μια μορφή ξεπρόβαλε μπροστά της. Ένα ζευγάρι μάτια που ήξερε. Τα είχε ξαναδεί κάπου στο Χελσενγκέρ, όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί. Ένα κυνηγετικό με κομμένη κάννη τη σημάδευε και έτρεμε στα χέρια του ιδιοκτήτη του.

Χωρίς να διστάσει η Λιβ πυροβόλησε. Ο άντρας έβγαλε μια κραυγή και το όπλο γλίστρησε από το χέρι του καθώς εκείνος έπεφτε προς τα πίσω και βρισκόταν ανάσκελα στο πάτωμα. Έμεινε ξαπλωμένος με το βλέμμα καρφωμένο στο ταβάνι, προσπαθώντας να αναπνεύσει.

–Ευχαριστώ, ψιθύρισε και κοίταξε τη Λιβ καθώς εκείνη ασφάλιζε το όπλο της. Σαν να χαιρόταν που τελείωσε. Που θα πέθαινε.

Κρίμα μόνο για σένα που από σφαίρα στον ώμο δεν πεθαίνεις, σκέφτηκε η Λιβ.

Κοίταξε βιαστικά γύρω της. Το κορίτσι καθόταν ζαρωμένο

δίπλα στην τουαλέτα, κρατώντας με τα δυο της χέρια το κεφάλι της, σαν να προσπαθούσε να απομονωθεί από τον υπόλοιπο κόσμο. Η Λιβ έχωσε το πιστόλι της στη θήκη και προχώρησε προς το μέρος της. Ο Όλε ήταν πεσμένος στο πάτωμα. Την κοίταζε προσπαθώντας να χαμογελάσει. Το αίμα έτρεχε από το δεξί του χέρι και έβαφε το γκριζό πάτωμα.

–Θα τα καταφέρεις, Όλε, είπε η Λιβ και πλησίασε το κορίτσι, ενώ οι Σουηδοί συνάδελφοι είχαν ήδη γεμίσει τον χώρο και οι σειρήνες απ’ έξω ουρλιάζανε.

–Όχι, παίζουμε, τι διάολο; έκανε εκείνος με κουρασμένη φωνή. Απλά φυσίγγια είναι, και στο χέρι, πουθενά αλλού. Από μέσα δεν γλιτώνεις έτσι εύκολα.

Η Λιβ γονάτισε μπροστά στο κορίτσι, ενώ άνθρωποι με κίτρινες στολές έπεφταν πάνω στον Όλε.

–Γεια σου. Ποια είσαι;

Της άπλωσε το χέρι και το κορίτσι σήκωσε τα μάτια και την κοίταξε για αρκετή ώρα, διστακτικά και καχύποπτα, ενώ η Λιβ χαμογελούσε όσο πιο γλυκά μπορούσε. Στο τέλος το κορίτσι της έδωσε το χέρι και σηκώθηκε.

–Δεν είσαι η Σεσίλιε, είπε η Λιβ.

Το κορίτσι κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

–Όχι, με λένε Καμίλε.

–Μόνη σου είσαι εδώ, Καμίλε;

Το κορίτσι κούνησε πάλι το κεφάλι αρνητικά, η μικρή αλογοουρά στα μαλλιά της πήγε πέρα δώθε.

–Πού είναι οι γονείς σου;

–Αυτός είναι ο μπαμπάς μου, είπε και έδειξε τον άντρα που μόλις είχε πυροβολήσει η Λιβ.

Χωρίς να κάνει κάτι για να το εμποδίσει, η Λιβ ένιωσε να φουσκώνουν τα μάγουλά της, και μόλις που πρόλαβε να βγάλει το καπέλο της πριν κάνει εμετό στην τουαλέτα.